

Milijon glasov je trepetajoče odgovarjalo.

Ko so končali, se je vzdignil eden izmed svetnikov in povedal tovarišem:

»To je narod, ki je umrl. Milijon duš. Govoriti niso smeli po svoje, zato so postali mutci. Samo ene stvari niso pozabili: svoj pojoči očenaš so ohranili.«

Svetniki so se priklonili mučeniškemu narodu in naredili prostor. V neskončni daljavi je gorela velika Luč. Množica molčečih duš se je vzdignila in poromala k Njej.

Sveti Peter je sirmel za njimi:

»Taki ljudje, take duše!«

Potem se je razjezil nad angelčke:

»Zakaj pa ne zvonite? Zvonite! Ali ne veste, kak praznik je danes?« ...

Radivoj Rehar:

Zdaj rože ledene.

*Zdaj rože ledene na oknih cvetijo
in zunaj snežinke se v plesu vrte,
sani cingljajoče po cesti drčijo
in urane se lačne po polju pode.*

*Pri peči zakurjeni deca se greje,
zasanjana v pravljic prečudežnih čar,
neskrbno, veselo kramlja in se smeje
in nič ji za mrzle snežinke ni mar.*

*Saj v srcih je mladih še solnce pomladi,
opoj zelenečih, cvetočih livad,
in v dušah je pokoj nedolžnosti čiste
in tisoč je upov in tisoč je nad.*

*Kaj zima moreča in rože ledene,
kaj daljna in tuja, neznana bridkost,
dokler so še angeli božji čuvarji
in dókler še cvete razkošna mladost!*